

Chương 15

Ngủ đần và Trung thành

Lý Viện Viện tới hiệu thuốc mua một bình dầu hoa hồng, hôm nay sau khi bị đèn đập vào vai, Trương Nam có nhắc tới, cậu ta nhờ người khác đi mua giùm cô, cậu ta bận việc khác, nhưng người được Trương Nam nhờ cũng quá bận, lại nhờ một người khác nữa, người kia cũng quá bận... Xoay tới xoay lui, cuối cùng chẳng ai làm việc này. Đến bây giờ Lý Viện Viện mới thật sự cảm được dầu hoa hồng trong tay, không khỏi bùi ngùi: “Rất cuộc bản thân vẫn đáng tin nhất.”

Nói xong, Lý Viện Viện đột nhiên cảm giác bên cạnh có một ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình, Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yên Tư Thành, cười nói: “À không, còn có Tư Thành cũng cực kỳ đáng tin.”

Nếu lúc đó có Yên Tư Thành, bình dầu hoa hồng này chắc chắn sẽ được đặt vào tay cô ngay giờ phút đầu tiên. Thật ra nếu chuyện này xảy ra vào một tuần trước, Lý Viện Viện chỉ cảm thấy bình thường trước hành động này của Yên Tư Thành, nhưng hiện giờ cô vờ vai Yên Tư Thành, cảm thấy vô cùng may mắn: “Có Tư Thành cùng em đến thế giới này đúng là may mắn.”

Nhìn bàn tay Lý Viện Viện đặt trên vai mình, Yên Tư Thành thoáng im lặng, anh nghĩ, có thể cùng Lý Viện Viện đến thế giới này mới là may mắn của anh. Nếu lúc đó ở Đại Đường, anh và Lý Viện Viện cùng rơi xuống vách núi, cuối cùng người tỉnh lại chỉ có mình anh... Yên Tư Thành không dám tưởng tượng mình sẽ thế nào.

Từ một góc độ khác, nếu Lý Viện Viện một mình đối diện với thế giới mịt mù không rõ này, chỉ nghĩ thôi anh cũng cảm thấy cảnh tượng đó khiến mình ngạt thở.

Về đến nhà, Yên Tư Thành thu dọn phòng ốc, trải giường cho Lý Viện Viện, lấy quần áo sạch của Lý Viện Viện ra, áo ngủ quần ngủ quần lót đều xếp ngay ngắn đặt trên tay: “Điện hạ...” Nhớ lại chuyện hứa với Lý Viện Viện hôm nay, anh trầm ngâm một lúc rồi sửa lời: “Viện Viện, đi tắm được rồi.”

Lúc này Lý Viện Viện đang mở hộp dầu hoa hồng, nghe thấy câu này, cô lập tức ngẩn ra. Phim truyền hình trên ti vi đang chiếu đoạn nam chính lau đầu tóc ướt đẫm, từ trong phòng tắm bước ra nhẹ giọng gọi: “Bà xã, đi tắm được rồi.”

Lý Viện Viện bỗng dưng có cảm giác rằng cô là người của thế giới này, có cuộc sống thường nhật giống hệt người của thế giới này.

Rõ ràng... chỉ thay đổi xung hô thôi mà.

“Được.” Trong lòng Lý Viện Viện muôn vàn ý nghĩ biến đổi, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, cô để bình dầu hoa hồng trên bàn trà, “Tu Thành, anh coi giùm em thử cái này dùng làm sao.” Cô vừa nói vừa đón lấy quần áo Yên Tu Thành đã chuẩn bị sẵn, bước vào phòng tắm.”

Lý Viện Viện cởi hết quần áo đứng trước gương, ngoẹo cổ nhìn vết thương trên vai mình, mãi đến lúc này cô mới biết, lưng mình bị té bầm một mảng lớn. Cô muốn đưa tay xoa vết thương, nhưng muốn dùng tay trái chạm tới vai phải rất tốn sức, tình trạng này cô chưa từng gặp khi còn ốm như lúc trước, cựa quậy sờ mấy lần cô đã bắt đầu thở dốc, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Dùng một tay tắm tốn nhiều thời gian hơn bình thường, sau khi Lý Viện Viện tắm xong nhìn lại vết thương trên lưng, phát hiện nó còn xấu xí hơn ban nãy, ngay cả bản thân cô cũng không muốn nhìn.

Cô thay đồ ngủ ra khỏi phòng tắm, Yên Tu Thành đã nghiên cứu cách dùng của dầu hoa hồng xong từ sớm: “Viện Viện thuốc này bôi bên ngoài là được. Xoa bóp thêm thì hiệu quả càng tốt hơn.”

Lý Viện Viện gật đầu, đón lấy bình thuốc, Yên Tu Thành bèn lui vào phòng tắm.

Yên Tu Thành cố ý ở lại trong phòng tắm thêm một lúc, anh nghĩ Lý Viện Viện muốn thoa thuốc, anh nhất định phải tránh đi. Ấng chừng thời gian anh nghĩ chắc cũng thoa sắp xong nên mở cửa nhà tắm đi ra, nào ngờ đập vào mắt vẫn là nửa bờ vai trần của Lý Viện Viện.

Yên Tu Thành lập tức hoảng loạn, luống cuống trốn vào nhà tắm, giống như có người cầm kiếm chọc mù mắt anh. Nhưng lúc đóng cửa lại, Yên Tu Thành mới nhìn kĩ vai Lý Viện Viện.

Vết thương tím xanh trải khắp da thịt vốn trắng trẻo mềm mại, Yên Tu Thành sửng sốt, nơi mềm yếu nhất trong tim như một đóa hoa mắc cỡ bị chạm vào, co lại thành một cụm, co mạnh đến mức khiến anh đau đớn.

Dù sao Lý Viện Viện cũng mập hơn lúc trước, tay trái cô phải dùng sức rất mạnh mới bôi được chỗ xương vai phải, cô thở dốc, trông rất mệt nhọc, nhưng ngón giữa dài nhất vẫn không chạm được tới chỗ bị thương nặng nhất.

Anh nghe thấy Lý Viện Viện thở dài chán nản.

Nếu có bất kì người nào bên cạnh, Lý Viện Viện sẽ không bao giờ thở dài.

Mệt mỏi, bất lực, còn có cả tự mĩa mai.

Yên Tu Thành lui vào cửa phòng tắm. Chờ một lúc lâu mới nghe Lý Viện Viện bên ngoài gọi: “Tu Thành, anh tắm xong chưa, ra bôi thuốc giúp em đi. Em không với tới.” Giọng nói vẫn nhã nhặn như thường ngày, chẳng còn chút gì chán nản của ban nãy.

Yên Tu Thành đáp lời.

Lòng bàn tay chà sát sau vai Lý Viện Viện, lúc mới tiếp xúc, Yên Tư Thành không không chế được sức mạnh nên làm Lý Viện Viện bị đau, sống lưng cô đờ ra, tuy không kêu lên thành tiếng, nhưng Yên Tư Thành đã rầu rĩ ân hận đến mức suýt khấu đầu tạ tội. Lý Viện Viện liên tiếp nói mình không sao, lúc này Yên Tư Thành mới vừa thôi lên vai cô vừa chú ý không chế sức mạnh thoa thuốc cho cô, không còn tâm trí nghĩ ngợi lung tung.

Lý Viện Viện như bị khơi gợi kỷ niệm gì đó, chớp mắt nói: “Tu Thành có nhớ năm em mười một tuổi không? Hoàng tử trêu chọc em, cắm một cây kim trong móng ngựa của em, lúc ngựa đi chậm thì không sao, đến khi chạy bỗng như phát điên, hất em trên lưng xuống.”

Đó vốn chẳng phải là trêu chọc, Yên Tư Thành và Lý Viện Viện đều ngầm hiểu, nhưng không ai bắt bẻ chữ nghĩa. Vì sau đó lúc Phụ hoàng trách mắng Hoàng tử đã nói: “Thủ túc với nhau sao có thể không biết chừng mực mà trêu chọc nhau như vậy!”

Phụ hoàng nói là trêu chọc, cho dù ý của Hoàng tử vốn chẳng phải là trêu chọc, nhưng cũng chỉ có thể định nghĩa là trêu chọc mà thôi.

“Chuyện năm đó Tu Thành còn nhớ không?”

Đương nhiên Yên Tư Thành nhớ chuyện năm đó.

Năm đó Lý Viện Viện suýt chết...

Lần đó Lý Viện Viện té không nặng lắm, nhưng sức khỏe yếu đuối đã lâu lại bị sợ hãi đến đổ bệnh, sốt hết mấy ngày. Ngự y có thuốc nhưng không dám cho cô uống, vì thuốc mạnh có độc.

Công chúa bệnh chết, không cứu được, đó là ông trời muốn lấy mạng cô, không liên quan tới Ngự y, nhưng nếu uống thuốc mà chết, vậy thì sẽ khác.

Các Ngự y không kê đúng thuốc cho Lý Viện Viện, thấy sắp không gượng nổi, Yên Tư Thành lúc đó là thị vệ bên cạnh Công chúa, liều chết bắt giữ Ngự y, uy hiếp sẽ chặt đôi tay ông ta, lúc đó ông ta mới cho Yên Tư Thành biết phương thuốc.

Yên Tư Thành bất chấp ngăn cản của Thị vệ trưởng, tự mình đi bốc thuốc, tự mình đi nấu thuốc, tự mình bung đến bên miệng Lý Viện Viện, cô không uống được thuốc từ chiếc muỗng, Yên Tư Thành bèn dùng miệng đút cho cô hết ngụm này tới ngụm khác.

Đương nhiên, chuyện dùng miệng mớm thuốc đến giờ cũng chỉ có Yên Tư Thành biết, chuyện liên quan đến thanh danh của Lý Viện Viện nên ngay cả Lý Viện Viện anh cũng không kể.

“Lúc đó em bệnh mơ màng, đến giờ cũng chỉ nhớ được đôi chút, trong đó nhiều nhất vẫn là gương mặt Tu Thành.” Lý Viện Viện cười nhẹ, “Anh ở bên

giường thổi thuốc cho em, vừa thổi vừa dỗ em, Thiên Ninh uống thuốc, Thiên Ninh uống thuốc. Hết lần này đến lần khác, thật sự thương em như em gái mình.”

Yến Tư Thành im lặng, năm đó anh mười sáu mười bảy tuổi, Công chúa cũng chưa tới tuổi cập kê, lúc đó anh vẫn chưa hiểu rõ rằng, thân phận và tôn ti rốt cuộc có sức mạnh to tát dường nào, cho dù lòng người có kiên cường đến đâu cũng sẽ bị xé tan.

“Sau đó tỉnh lại em mới biết, đó là phương thuốc Tư Thành dùng mạng lấy cho em, chính Tư Thành đã kéo sinh mạng em từ Quỷ môn quan trở về.”

Anh dùng thân phận một thị vệ uy hiếp một Ngự y có quan chức, dùng thân phận thuộc hạ đối chọi với thượng cấp, dùng tính mạng để cá cược, đổi lại một liều thuốc mạnh cho cô, cướp sinh mạng cô từ tay Diêm vương trở về.

Lý Viện Viện cười cười: “Em vẫn còn nhớ, hôm đó khi em hoàn toàn tỉnh lại, anh mừng rỡ nên bất cẩn nhỏ mấy giọt thuốc lên mặt em, khiến mặt em bông đỏ, anh cũng giống như lúc này, vừa áy náy vừa thổi vết thương cho em.” Lý Viện Viện khựng lại, bùi ngùi nói: “Bao nhiêu năm rồi, chỉ có Tư Thành vẫn đối xử tốt với em như xưa.”

“Tư Thành ngu đần.” Lòng bàn tay anh nhẹ xoa bóp xương bả vai Lý Viện Viện, hơi ấm do ma sát tựa như nóng đến tận tim anh: “Đời này chỉ trung thành với một người là đủ.”

Sáng sớm hôm sau Lý Viện Viện nhận được điện thoại, Trương Nam nói lần này diễn kịch rất thành công, thành viên đội kịch phải ăn mừng, mời cô tối nay tham gia bữa tiệc.

Lý Viện Viện đồng ý.

Trước khi cúp máy, Trương Nam còn thoải mái thêm một câu: “Có thể đưa người nhà theo nữa.”

Lý Viện Viện đang nhìn Yến Tư Thành đang xếp chỗ bên cạnh: “Tư Thành, tối nay cùng tham gia tiệc mừng công của đội kịch nhé.” Đối với Lý Viện Viện, Yến Tư Thành thật sự là người nhà.

“Được.”

Đi học cả ngày. Sáu giờ tối, mọi người tập trung ở công Tây của trường, hôm nay đã diễn xong, cảm xúc của mọi người đều rất thoải mái, ngay cả Trương Nam xưa nay nghiêm túc lúc nói chuyện cũng nở nụ cười.

Lý Viện Viện đến cổng, mọi người đều hỏi chuyện vết thương của cô, Lâm Hiểu Mộng cũng quan tâm mấy câu, chỉ có Tiểu Bàn là đứng thật xa, Lý Viện Viện không muốn cậu ta khó xử nên cũng không nhìn cậu ta nhiều. Nhìn quanh quất không thấy Yến Tư Thành, Lý Viện Viện gọi điện hỏi mới biết Yến Tư Thành đã tới chỗ ăn.

“Anh đã tra xét kĩ chỗ ăn rồi, không có nguy hiểm.”

Ở Đại Đường, mỗi lần Lý Viện Viện ra ngoài chơi Yên Tư Thành luôn tuân tra lộ trình trước, đến nơi vui chơi quan sát kĩ càng, sau khi xác nhận không có gì sai sót mới yên tâm để Lý Viện Viện tới đó. Lý Viện Viện lúc trước đã quen với sự sắp xếp này, nhưng hôm nay nhìn các bạn cười đùa bên cạnh, Lý Viện Viện chỉ nói: “Tur Thành, phải sửa.”

Yên Tư Thành trong điện thoại ngẩn ra: “Chuyện này cũng phải sửa sao? Nhưng chuyện này liên quan tới an nguy của Điện... của em, không thể lơ là.”

“Phải sửa.”

“...Được.”

Tới quán ăn, Yên Tư Thành trốn đi trước, chờ mọi người vào chỗ anh mới bước ra như vừa đến, tới đứng bên cạnh Lý Viện Viện. Người ngồi trong hai bàn ăn đều ngẩng đầu nhìn anh, ngơ ngác, chớp mắt, không biết anh muốn làm gì.

Yên Tư Thành không nhìn đi đâu khác, Trương Nam suy nghĩ một lúc mới nói: “Lý Viện Viện, sao không kêu người nhà cô... ngồi xuống?”

Lý Viện Viện đang tập trung ăn đậu phộng rang quán ăn mang ra, lúc này mới sực tỉnh, cô nhìn về phía sau, lại liếc nhìn các bạn xung quanh rồi vội kéo tay Yên Tư Thành: “Ngồi chứ, đương nhiên phải kêu ngồi.” Cô vỗ vỗ lên chiếc ghế bên cạnh: “Tur Thành, ngồi đi.”

Yên Tư Thành nhìn chiếc ghế suy nghĩ hồi lâu, mấy lần đảo mắt nhìn Lý Viện Viện, cuối cùng nghiêng răng ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh Lý Viện Viện, chỉ cần đưa tay là đụng phải cánh tay cô, Yên Tư Thành không dám cựa quậy, rất gượng gạo.

Nhưng Lý Viện Viện lại không cảm thấy có gì không ổn, khi thức ăn được mang lên, Lý Viện Viện càng không còn lòng dạ để ý tới anh.

Tay phải cô đưa lên rất tốn sức, nên chỉ dùng tay trái cầm đũa, lúc ăn cơm cứ gắp mãi không được, Yên Tư Thành không chịu được nữa, bèn từng đũa từng đũa gắp thức ăn cho cô. Lý Viện Viện có người hầu hạ rất vui, mới bắt đầu vẫn nhớ rằng mình phải độc lập, định cảm ơn Yên Tư Thành, nhưng ăn vui quá nên quên cả cảm ơn, cô hầu như không hề động đũa, sai khiến Yên Tư Thành rất sưng miệng.

Yên Tư Thành cũng cam tâm tình nguyện hầu hạ, tỉ mỉ đến mức ngay cả trên thức ăn có chút hoa tiêu Lý Viện Viện không thích ăn cũng gạt ra rồi mới gắp vào chén cô.

Lý Viện Viện ăn rất vui vẻ, Yên Tư Thành cũng rất vui nên không còn gượng gạo nữa, thỉnh thoảng nhẹ giọng hỏi: “Thêm chén cơm nữa nhé? Uống canh nữa không?”

Người trong bàn vốn đang trò chuyện phần mình, nhưng đến cuối cùng ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung về chỗ Lý Viện Viện và Yến Tư Thành.

Lưu Thư Dương huých tay Lâm Hiếu Mộng, thấp giọng nói: “Tôi nói này, cậu thích cậu ta vì cậu ta hầu bạn gái ăn cơm như đút em bé vậy đó hả?”

Mắt Lâm Hiếu Mộng sắp rớt ra ngoài: “Mịa, tôi mà biết anh ta đút cơm cho bạn gái kiểu này, có đánh chết bà đây cũng không thích anh ta đâu! Đút ăn kiểu này, ba ngày không tăng mười cân thịt mới lạ đó! Tôi nổi da gà hết rồi đây nè...”

Lưu Thư Dương bật cười, Lâm Hiếu Mộng nhíu mày suy nghĩ: “Không đúng, Yến Tư Thành này uống lộn thuốc gì rồi, sao chẳng giống Yến Tư Thành tôi quen lúc trước gì hết.” Cô ta quan sát Yến Tư Thành từ trên xuống dưới, “Kiểu tóc cũng thay đổi, tuy quần áo vẫn là quần áo lúc trước, nhưng cách phối hơi kỳ lạ, khí chất này cũng khác... Chậc, lẽ nào bị ma nhập rồi sao?”

Lưu Thư Dương trêu: “Chúng tớ đó là tình yêu thật sự của người ta, rơi vào biển tình khó tránh hành động cử chỉ có chút khác lạ, thường thôi, thường thôi mà.”

Đội kịch đông người nên chia thành hai bàn, bên bàn Lý Viện Viện mọi người đều yên lặng nhìn Lý Viện Viện như ngắm khi, còn bàn kia đã bắt đầu náo nhiệt chúc rượu nhau.

Một bạn nam đang uống vui vẻ xách bình bung ly rượu tới, tìm Trương Nam uống một ly, ca ngợi cậu ta làm việc cẩn thận tỉ mỉ một tràng, tiếp đó lại tìm Lưu Thư Dương và Lâm Hiếu Mộng uống một ly, tặng bốc họ diễn xuất hay phối hợp ăn ý một tràng. Đi quanh bàn một vòng, tới chỗ Lý Viện Viện, bạn nam kia cũng ca ngợi Lý Viện Viện tiến bộ nhanh chóng, làm việc nghiêm túc một tràng, vừa định nâng ly, Yến Tư Thành đã lẳng lặng quay đầu hờ hững nhìn cậu ta.

Bạn nam ha ha cười khan: “Hôm qua cậu té trật vai, không uống được, tôi quên mất, nhầm rồi nhầm rồi, tôi uống tôi uống.”

Lý Viện Viện đương nhiên biết Yến Tư Thành lờm người ta, cô hơi ngại, Yến Tư Thành nhìn cô rồi xoay tay nâng ly rượu: “Viện Viện không uống được, nếu không ngại thì tôi uống thay cô ấy.” Nói xong ngửa đầu uống hết ly rượu.

Lý Viện Viện biết Yến Tư Thành tử lượng tốt, trong bụng cũng yên tâm.

Bạn nam thấy vậy khen Yến Tư Thành đáng mặt đàn ông, lại cụng thêm một ly với anh.

Hai ly rượu vào bụng, bạn nam dường như thân thiết với Yến Tư Thành hơn, vỗ vai anh nói: “Lúc trước tôi cũng từng nghe danh cậu là người nổi tiếng của khoa Tài chính, tôi tưởng chúng ta là người của hai thế giới chứ, không ngờ lại có ngày được uống chung, đây chắc là duyên phận nhỉ.”

Yến Tư Thành khách sáo mỉm cười.

Người đó nhỏ giọng nói: “Người anh em, không phải tôi nói gì, bọn tôi biết cậu tốt với Lý Viện Viện đến mức nào, nhưng hình như cô ấy không chung thủy với cậu lắm đâu.” Cậu ta bật ngón cái chỉ về Tiểu Bàn ở bàn kia, “Tôi thấy cô ấy có ý với cậu ta đó. Người anh em đó tuy hơi mập một chút, nhưng cậu ta khác cậu, cậu ta không thích kiểu như Lý Viện Viện đâu. Cậu ấy, coi chừng Lý Viện Viện kỹ vào. Bị cô ấy cảm sùng thì sẽ trở thành trò cười đó!”

Cậu ta nói xong bèn chờ xem Yến Tư Thành đen mặt dạy dỗ Lý Viện Viện, nhưng cuối cùng Yến Tư Thành chỉ lạnh lùng hất bàn tay đang bá cổ mình của cậu ta: “Không tiễn.” Anh đưa tay ra hiệu cho người đó đi.

Người đó nhìn Yến Tư Thành, bĩu môi rồi tìm người khác uống.

Yến Tư Thành ngồi xuống, Lý Viện Viện thở dài: “Thế giới này không chỉ người mảnh mai thích thân hình mảnh mai, ngay cả người tròn trịa cũng thích thân hình mảnh mai. Tư Thành, ông trời thật biết trêu trọc em.”

Yến Tư Thành im lặng.

Sau khi cơm no rượu say, mọi người ai về nhà nấy. Yến Tư Thành đưa Lý Viện Viện về nhà rồi nói là ra ngoài mua chút đồ, kêu Lý Viện Viện tắm rửa đi ngủ trước.

Lý Viện Viện không nghi ngờ gì khác, thật thà đi tắm, khi cô thay áo ngủ nằm lên giường, đang thiu thiu chuân bị thiếp đi, điện thoại trên đầu giường đổ chuông âm lên, một số lạ gọi tới.

“Alô, Lý Viện Viện, cậu mau tới đây đi! Yến Tư Thành đánh nhau với bọn Tiểu Bàn, bị bắt tới Đồn cảnh sát rồi!”

Lý Viện Viện giật mình ngồi dậy.

Cô rất rõ Đồn cảnh sát là nơi làm gì.